

UUSMAALAISTEN EDISTYSSEUROJEN
TOIMITUKSIA

II

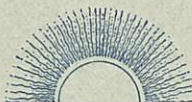

SYTEEN TAIKKA SAVEEN

HUVINÄYTELMÄ I:ssä NÄYTÖKSESSÄ

KIRJOITTI

SANTERI ALKIO

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM

Hinta 85 p.

SYTEEN TAIKKA SAVEEN

HUVINÄYTELMÄ 1:ssä NÄYTÖKSESSÄ

KIRJOITTI

SANTERI ALKIO

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM

SEITTEEN PÄIVÄN KÄYTTÖ

LUKEMISEN KÄYTTÖ

WERNER SÖDERSTRÖM

PORVOOSSA 1899

WERNER SÖDERSTRÖM'IN KIRJAPAINOSSA

HENKILÖT:

IISAKKI PERAKORP, talollinen, leskimies, 60 vuoden ikäinen.

MIINA, hänen tyttärensä, 20 vuoden ikäinen.

JUHO, hänen poikansa, nuori talollinen.

RIIKA, Juhon vaimo.

LIISA, Peräkorven palveluspiika, 40 vuoden ikäinen.

KYLÄ-MAIJA, vanha akka.

TANAKKALA, vanhahko talollinen.

NIERULAINEN, vanhahko talollinen.

Näyttämö: Talonpoikaismalliin sisustettu kamari, perällä ja sivulla ovi. Huonekaluina muutamia tuoleja, pöytä, piironki ja sen päällä tualettipeili, arkku nurkassa j. n. e.

PERÄKORPI

(noin 60-ikäinen, osittain paljaspäinen ukko, mustat housut ja aivina paita päällä. Paidan hihat ovat rikki. Istuu tuolilla, ajelee partaansa, tirkistellen kuvaansa kuvastimessa, joka on vastapäisellä tuolilla. Alkaa pyyhkiä rievulla leukaansa.) — Niin se näkyy olevan, että kun ihminen tulee vanhaksi niin ei enää kykene oikein kunnolla partaansa ajamaan... Kyllähän se muuten aina menisi, mutta kun kädet alkavat niin kovasti vapista ja naama vetäytyy ryp-pyihin. *(Katselee kuvaansa peilissä.)* On sekin merkkillinen Jumalan ihmetyö, että parta kasvaa niin kuin synti samalla, kuin päänlaki paljastumistaan paljastuu. *(Alkaa taas ajella partaansa.)*

MIINA.

(Tulee, astuu tualetin eteen huiviansa laittamaan).

PERÄKORPI.

Älä... älä vaan tyr... tyrkkää minua!

MIINA.

Teitä!

PERÄKORPI.

(*Viskaa veitsen tuolille ja alkaa pyyhkiä leukaansa.*) As... saamari, kun tein taas haavan! Onko minulle puhdas paita?

MIINA.

Puhdas paita! Mitä te sillä nyt tekisitte, kun ette kotoa kuitenkaan mene minnekään?

PERÄKORPI.

Kuka sen on sanonut etten minä mene minnekään? Sitä paitsi tapasi äitivainajasi joka sunnuntaiamuna antaa puhtaan paidan, ja olivat ne silloin eheitäkin, liekö nyt yhtäkään.

MIINA.

Tottahan laittoi puhtaita paitoja omalle miehensä, että olisi sen saanut vähänkin ihmisten näköiseksi.

PERÄKORPI.

Ihmisten näköiseksi! Sinun sanasi menevät liijan syvälle, kuule. (*Nousee.*) Minä olen kuitenkin sinun isäsi, olin sitten kuinka vanha ja ruma tahansa. (*Nyrkkiä puiden.*) Muista se: sinä perit keran, jos elät, minun rumuutenikin, eikä vaan tavaroitani.

MIINA.

(*Yhä peilailleen.*) Pyh!

PERÄKORPI.

Laita minulle puhdas paita!... Katso miten likainen ja rikkinäinen tämä on.

MIINA.

Minä lähden kirkkoon, enkä ehdi sitä enää hakea.

PERÄKORPI.

Sano missä niitä on, niin haen kyllä itsekin.

MIINA.

(Ei puhu mitään, peilailee ja sovittelee vaan huiviaan.)

PERÄKORPI.

Kuulitko sinä? Ota se peili mukaasi.

MIINA.

Hyvä Jumala, minkälainen vanhus te olette! Silloin kuin lapsenne lähtee kirkkoon saadakseen sielullensa ravintoa, silloin teidän paatunut sydämenne pakoittaa teitä nostamaan sodan paidoista. Jos te otatte omantuntonne päälle sen, että minä nyt alan paikata teidän paitojanne ja paikkaan koko kirkonajan, niin minä teen sen paikalla?

PERÄKORPI.

(Asettuen uudelleen parranajoasemaan ja nau-raen pisteliäästi.) Jos minä näkisin sen ihmeen, että sinä paikkaisit minulle paidan, niin kyllä tohtisin sen synnin selkääni ottaa.

MIINA.

(Pettyneenä.) Sen minä kyllä uskon! *(Juhlallisesti.)* Alkää, isä rakas, olko niin mammonan orja.

Teidänkin olisi jo aika sunnuntai-aamusin ajatella vähän muutakin kuin paitoja ja parran ajoa.

PERÄKORPI.

Kyllä.

MIINA.

«Kyllä» te aina sanotte.

PERÄKORPI.

Onhan se kristillisempää edes myöntää kuin olla aina vastaan niin kuin sinä.

MIINA.

Kylläpä sitä käskisi aina olla teidän mielenne mukaan.

PERÄKORPI.

Saisit sinä... Ai perhana!... kun leikkasin taasen haavan. (*Pyyhkielee verta.*) Siinä sinä kanssa pälpötät koko päivän! Mene jo siitä tiehesi jos kerran menet.

MIINA.

(*Ilkkuen.*) Minunko syyni tuokin oli?

PERÄKORPI.

(*Matkien Miinaa.*) »Minunko syyni tuokin oli.»

MIINA.

(*Menee nauraen ja ilvehtien.*)

PERÄKORPI.

(*Katsahtaa taaksensa Miinan mentyä, heittää parranajon, nousee leukaansa pyyhkien.*) Nyt minä

tahdon akan vaikka mistä! Tuo tulee aina vaan yltäisemmäksi mitä enemmän häntä lahjon, silkki-huiveja ja musliineja ostelen. Jumalauta! mun pistää kovin vihakseni kun ei ole enää eheätä paitaa ottaa yllensä, vaikka tytär silkissä ja sametissa prameilee. Haukkuu vaan sitte silmät täyteen jos joskus jotain tekemään hänet vaadin, muutama kelvoton! *(Mieltii.)* Mahtaisiko saada tuon piika-Liisan suostumaan? Hän on tosin vähän ruma ja hiukan hassahtava, mutta hyvä ja huolellinen työihminen niin että kyllä hän emännyyttä hoitamaan kelpaisi. *(Katsottuaan kuvaansa isossa peilissä. Huokaisten.)* Kyllä en minäkään ole kaunis, eikä minullakaan liene enää valikoiman varaa, sillä nuoret ja koreat ne katsovat aina enempi naamaa kuin rahataskua... Se se oli saakelin hullua, etten jo kymmenen vuotta takaperin nainut silloista piikaani, vaan annoin muiden johtaa itseäni. Silloin oli vielä verevyyttä poskissani, tukkani oli kuin rohdin tortti ja — siinä työssä olisi ollut emäntää joka taholle... *(Sattuu katsahtamaan saappaisiinsa.)* Saamari kun ovat nuo saappaatkin ravassa, täytyy niitakin vähän mustata, jos tässä kosimaan pitää rüveta. *(Laittaa paperitukon johon tahrin pesästä nokea. Keskeyttäen saappaitten, mustaamisen.)* Ja totta puhuen, kyllä Liisa ihmiseksi kelpaa, kun puetaan hänet. Saateipa raha puutu. Jääköön Miina tästälähin vähemmälle ja syyttäköön itseänsä, kun ei vähääkään lapsen tavoin isäänsä kohtele. Hän on aina niin kun olisi paholaisen niellyt, Jumala paratkoon! Ja jos minulla on vielä elämänpäivä, niin ennen pitkää putoovat vaatteet

riepuina päältäni. (*Vie tupaan parranajovehkeet.*)
 Ei minun tarvinnut näitä tällaisia ennen kannella
 kun emäntä vainaja eli. (*Istuu tupakoimaan.*)

Mutta mitenkähän helkkarissa minä osaisin sille
 Liisalle asian puhua niin, ettei siinä kovin pitkiin
 juttuihin tarvitsisi ruveta? Hän on vähän yksinker-
 tainen. (*Nousee, ottaa verkatakin naulalta ja pannes-
 saan sitä päälleen.*) Panen tuon verkatakin päälleni,
 se kuitenkin antaa vanhallekin miehelle vähän pa-
 remman ja juhlallisemman ulkomuodon. (*Katsoo pei-
 liin.*) Noo, en minä vielä sentään niin kauhean van-
 halle näytä! (*Istuutuu.*) Perhana tietää, olisiko pa-
 rempi vihkaista asiasta Kylä-Maijalle, että se puhuisi
 Liisalle, vai puhunko itse ja nyt kohta? ... Tässä
 todellakin tarvitsee rohkoryypyn, sillä asiata en enää
 lykkää, en! (*Menee piirongin luo, ottaa sieltä pullon,
 josta ryyppää. Katsoo sitten ulos ikkunasta.*) Kas,
 mutta tuollahan se Kylä-Maija meneekin, tpruu!
 (*Hätäisesti liikkuen.*) Huudankohan minä hänet tänne,
 vai annanko olla? Jos se nyt jää, niin se jää ainai-
 seksi, sillä minä olen, herra paratkoon, tällaisissa
 asioissa aika pelkopöksy ... Jos vasikan nahatkin
 saan, niin enpä ole ensimmäinen, eikä viimeinen-
 kään. Menköön syteen taikka saveen! (*Kiirehti ulos.
 Vähän ajan kuluttua palaa takaisin ja huutaa o-
 vesta jälkeensä.*) Tule tänne Maija!

KYLÄ-MAIJA.

(*Astuu sisään reppuineen.*) Kun oikein tuo
 isäntä vie mun kamariin. Voi juutas kun teillä on
 komea tuolettipeilikin!

PERÄKORPI.

Käy istumaan.

KYLÄ-MAIJA.

Jotta oikein käsketään istumaan. Voi paikkaa kun se isäntä on viimeaikoina kovin lihonut ja tullut pulskaksi. Oikeinpa mä nyt vasta silmäni avajan, kun on kohta niin iso vatsa kun Mikin-tuvan vaarilla. Te olette varmaankin ollut hyvin terve?

PERÄKORPI.

Niin kun pukki.

KYLÄ-MAIJA.

Päällekin päin sen toki näkee. Ja mitäpä tarvitsee olla kipeä, enempiä kuin laihakaan sellaisen, jolla on kyllä kädestälähtevää ja aitankatot notkuvat sian- ja lehmänreisien painosta. Lihovatpa ne köyhemmätkin! Tuokin Rantaurilan Antti, sellainen kitukontti kun on ollut koko elämänsä ja nyt on lihonut ja paisunut kuin rovasti. Ja sillä on vielä velkaakin.

PERÄKORPI.

Tuota, älä nyt huoli niistä veloista . . .

KYLÄ-MAIJA.

Niin, kyllähän minä sen tiedän, ettei te kärsi ämmäin juoruja, te kun olette niin kovin siivo ja rehti. Mutta sanon minä sen vaikka kenelle, että velkainen talo se on Rantaurila ja komeita vaan ollaan, tyttäretkin niin ylöllisesti, etteivät enää nenäänsä niistä ollenkaan paljain käsin, ei toki! Nenäliinat ja nästyikit pitää olla niin trykätyt ja stärkeätyt jotta . . .

PERÄKORPI.

Tuota noin, niistäköön nyt nenänsä kuinka itse parhaaksi näkevät, mutta mulla oli aikomus sulle puhua . . .

KYLÄ-MAIJA.

Noo, noo niin, puhukaa vain, ei suinkaan teillä olekaan paljon ketään, jolle puhuisi sydämensä kipuja, kun Miinakin on niin nuori ja emännän Jumala korjasi pois. Ja vaikka mä sen itse sanon, niin kyllä mulle sopii puhua ja uskoa asiansa, ne ovat mulla niin kuin haudassa, niin jus-tiin kun haudassa! Vaikka minua juoruämmäksi sanotaan, niin kyllä yksi on joka tietää!

PERÄKORPI.

(Itsekseen tuskaisena.) Perhana kun saisi suunvuoroa, että pääsis alkuun.

KYLÄ-MAIJA.

Mulla on paljon sydänystäviä parempain ihmisten joukossa, oikein pitäjään komeimpia emäntiä ja on isäntiäkin, vaikka mä sen itse sanon. Köyhä minä olen ja kulkevainen, mutta on mulla, Jumalan kiitos, oma mökki päälläni enkä ole ikänä saanut penniäkään vaivaishoidosta. Ja jos minä kaikki sanon, kun kerran näin sattuu puheeksi tulemaan, niin olisin minä sen jälkeen, kun Mikkivainajasta leskeksi jäin, saanut montakin miestä, mutta Maija ei huoli kaikista vedentuomista. Kissa! Minä elän kunniallisena leskenä niin kun pyhä Paavali. Minä sanoin tässä tuonaan yhdellekin . . .

PERÄKORPI.

(Huutaen.) Ja minä sanon sinulle, jos kuulla maltat, että minäkin olen nyt aikonut ottaa akan.

KYLÄ-MAIJA.

(Innokkaasti.) Tekö? Oikeinko itsellenne? No mikä on sen onnellisen valitun nimi, joka saa *(viittaa kädellään ympäri huonetta)* nämät kaikki ja pääsee tähän emännäksi lyllyttelemään? Voi juutas, vai jo te nyt viimeinkin... No kylläpä sille ihmiselle, joka pääsee kaiken tämän tavaran ja komeuden päälle, kylläpä sille, mä sanon, Jumalan siunaus vuotaa kuin viina leilistä, ha ha haa. Kuka se on, rakas lautamies?

PERÄKORPI.

(Myhäillen.) Enhän minä ole lautamies.

KYLÄ-MAIJA.

Noo, mitä sillä on väliä! Parempikin te olette kuin moni lautamies, paljonkin parempi kun esimerkiksi tuo Järvensivun lautamies, jolla on niin kauhea velka selässänsä. Kuinkahan ei teitä olekin pantu lautamieheksi? Eivät ne ole, raukat, ymmärtäneet. *(Käsiä yhteen lyöden.)* Mutta taikkama! Teidän emäntä vainajan isä oli lautamies? Melkein hän se on sama jos te olisitte. *(Vakuuttavasti.)* Minä sanon teitä lautamieheksi, vihastukaa jos tahdotte! Lautamies teistä kuitenkin tulee kun te olette niin viisas, ja rikas, ja pulska. *(Yhä enempi mielistellen.)* Mutta mikä on sen kullannuppeloisen nimi, sen autuaan lapsen, joka pääsee näiden tavarain haltiaksi?

PERÄKORPI.

Minä meinasin sulle puhua . . .

KYLÄ-MAIJA.

(Käsiä yhteen lyöden.) Mulle puhua!? Ettäkö minua? Eihän te leikkiä laske? Ei saa pilata köyhää! Meinaatteko oikein todella?

PERÄKORPI.

Eei, minä vaan ajattelin että sinä olisit sopiva —

KYLÄ-MAIJA.

Voi taivas! Oikeinko todella?

PERÄKORPI.

Niin tuota, älä nyt huuda, minä arvelin vaan että sinä olisit tottunut —

KYLÄ-MAIJA.

No niin! Kyllä minä sen sanon, vaikkapa kohta omalla, syntisellä suullani, että jos minä tulen teille emännäksi, niin helluman täällä pitää joka paikka. Kamarin lattiainkin minä pesen ja sen pitää kumaata niin kuin pukaali kun me molemmat yhdessä veisaamme sitä virttä, kuinka se nyt olikaan? . . . Maa . . . maa . . .

PERÄKORPI.

(Syrjään.) Nyt se vietävä luulee, että minä aijon emännäkseni häntä itseänsä! Mitähän lempeä tästä vielä tulee?`

KYLÄ-MAIJA.

Niin niin, näinpä se olikin (*veisaten*) Maa-aha-ha su-huur jaa-ha-ha-havaraa, jaa ka-haik se-hen ta-havaraa*) . . . Niin se oli. Eikös mulla ole vielä ko-rea äänikin kun mä taidan niin kauniisti lurajuttaa? Eivät ne tämän aikaiset enää moni niin osaa, huu-tavat vaan ja mylvivät niin kun härät. Mutta voi paikkaa jos meistä tulis vielä pari! Kukas sitä olisi uskonut vielä äsken, kun minä tulin pitkin kylänraittia kantaen selässäni tuollaista rumaa reppua! Mutta niin muuttuu maailma. Kuka, kuka olisi äsken us-konut että Maijasta tulee yht'äkkiä morsian ja että täällä ruvetaan kullaksumaan, ihan niin kun pyyk-kiä vain, hi hi hii! . . .

PERÄKORPI.

(*Huutaen.*) Pane nyt järveen se paasaaminen, että minä saan . . .

KYLÄ-MAIJA.

No se joutaa kyllä järveen, mutta annahan nyt, rakas yrkämies, mun vähän höhlytä enintä puh-kuani menemään. Ymmärräthän sinä sen, rakas lisakki-paappa, — vaikka et sinä siltä mikään paap-pa ole, sinä olet pulska ja fiini kun pesty variksen poika, mutta mä nyt vaan sanoin paapaksikin —

PERÄKORPI.

(*Syrjään.*) Heittäiskö tuon vietävän päällensä ulos?

---

*) »Maa suur' ja avara ja kaikk' sen tavara.»

KYLÄ-MAIJA.

No tuota, kyllä minä sen nyt olen tässä moni kertaan ajatellut pääni ympäri ja meinaan niin, että enköhän minä nyt sitte tule teille emännäksi. Kylähän minä muutenkin elän, vaikka sen itse sanon, mutta kun tekin niin kipeästi tarvitsette emännän ja minä tässä olen joutilas, ja — kun tekin arvellette että minä olisin sopiva, niin mitä siinä on muuta kun... Mutta kuule, mitähän meidän pitää tehdä mun tupani kanssa, pitääkö sen myöä, vai annetaanko olla? Kuinka sinä sen parhaaksi ajattele? Sinun tahtoasi tässä nyt noudattaa täytyy, sillä mies on vaimon pää.

PERÄKORPI.

Koeta nyt, hyvä ihminen, pitää suusi kiini siunaaman aika, sinä olet aivan erehtynyt.

KYLÄ-MAIJA.

Noo niin, et suinkaan sinä nyt vielä olekaan minun pääni, mutta siksi kuitenkin tulet.

PERÄKORPI.

Ei ikänä, jumalauta!

KYLÄ-MAIJA.

Tulet sinä, elä vanno väärin, se on synti. Vaikka kuinka ajattelisitkin tasavaltaa, niin ei se menesty! Miehellä pitää talossa olla ohjokset. Vaikka kyllä minäkin otan ohjokset kireelle siinä mikä minulle kuuluu. Kuule, minä olen tässä ajatellut, että niin tyyni ei me ikänä vie maitoa meijeriin ettei edes papinvoita saada omasta maidosta, ilman ostamatta...

PERÄKORPI.

(Nousee kiivaasti ja lyö jalkaa lattiaan.) Pane hiiteen nuo juttusi ja mene itse niin pitkälle kun maantietä riittää!

KYLÄ-MAIJA.

Mitä se nyt sanoi? Narrannutko se onkin minua?

PERÄKORPI.

Minähän, tuota, aijoin sinulle vaan kuppaamisesta puhua ja sinä nostat sellaisen riemun.

KYLÄ-MAIJA.

(Istuu äänetönnä tuijottaen lattiaan. Nousee sitten kiivaasti:) Sen minä sanon sinulle, muutama parkkiposki, klanipää, kahju, että vielä sinä tätä kadut! *(Lyö jalkaa lattiaan.)* Minä olen niin kunniallista sukua kuin sinäkin. Ei mun suvussani ole moneen miespolveen ollut huoria ei varkaita, ei edes valehtelijoita. Ja tuollaisen parkkiposkenko minä sitten ottaisin rikkaudelle, tuollaisen, jonka leukakin on kun hallavuoden varileivän puolikas ja jonka ensimmäinenkin emäntä kuoli niin että — Jumalako sen tietää kuinka kuoli. Vainaja tapasikin mulle vaivojansa valittaa ja sanoi aina, että kun hän joutui sellaisen romun kanssa naimisiin ja parempiakin olisi kyllä saanut. Tpyi! Häpeä silmät päästäsi! *(Työntää oven auki ja huutaa siitä ulos:)* Hoi ihmiset! Tulkaa hätään! Joutukaa rakkaat ystävät, kun tämä Peräkorven äijä hätyyttää täällä —

Syteen taikka saveen.

PERÄKORPI.

(*Työntää hänet ulos.*) Mene sinä riivatun ämmä!

KYLÄ-MAIJA.

— — hätyyttää, hätyyttää täällä yhtä (*eteisestä*) yhtä kunniallisen miehen kunniallista leskeä. Apua, apua, hoi, hoi! Tulkaa rakkaat ihmiset pelastamaan edes henkii-ii!

PERÄKORPI.

(*Newotonna.*) Voi repaletta kun huutaa. Minä senkin pöllö kun rupesin tuollaisen saatanan kanssa puhumaan ja luulin sitäkin ihmiseksi. Kylläpä tästä nyt tulee korea juttu.

LIISA.

(*Tulee.*) Mikä hätä sillä Kylä-Maijalla oli?

PERÄKORPI.

(*Ihastuneena.*) No kuule hyvä ihminen, kun minä hullu kutsuin hänet tänne ja meinasin pyytää kuppamaan, niin tämä tolvana joka ei ikänä malta kuulla niin kauan että hänelle asian selittäisi, alkoi luulla että minä pyysin häntä akakseni.

LIISA.

(*Lyöden käsiä yhteen.*) Voi kaksi vanhaa karvalakkia!

PERÄKORPI.

Ja siitäkös se ilon nosti, ennen kuin sain hänelle selitetyksi.

LIISA.

(*Yhä nauraen.*) Voi yhdeksäntoista!

PERÄKORPI.

Ja sitten rupesi juutas huutamaan niin kuin eläin, että minä muka häntä häytyytän. Voi jumalataonta ihmistä, minkälainen sappi ja sisu sillä on.

LIISA.

No tietääkin sen. Mutta kuka isännän käski tuomaan Kylä-Maijan kamariin, kuka jo? Ha haa! Kuka käski! Minäkin nauran oikein koko suulla, ha haa, kuka käski!

PERÄKORPI.

Ethän sinä uskone, että minä hänen kanssaan mitään vehkeilin?

LIISA.

Kukahhan nyt tuollaisen kanssa! . . .

PERÄKORPI.

Vanha mies.

LIISA.

Niin toki, vanha ja reiru mies.

PERÄKORPI.

Aina ollut reiru mies, en milloinkaan puheitten alainen.

LIISA.

Niin toki, en minä olen ainakaan koskaan kuullut.

PERÄKORPI.

Vaikka olet oman kylän lapsia ja olet kaikki kuullut, kun tässä palvelutkin olet toista kymmentä vuotta.

LIISA.

Minä en uskoisi teistä sellaista vaikka itse näkisin.

PERÄKORPI.

(*Hämillään, epävarmana.*) Kuule Liisa, tuota, olis minulla sullen puhumista.

LIISA.

Minulleko?

PERÄKORPI.

Niin sinulle.

LIISA.

Mitähän puhumista isännällä mulle, piika-ihmiselle?

PERÄKORPI.

Tuota . . . tuota . . . (*korvan taustaa kynsien*) se olis sellaista asiaa, että . . .

LIISA.

Sanokaa vaan, isäntä, kyllähän mulle sanoa sopii.

PERÄKORPI.

Niin että, etkö sinä rupeaisi tähän emännäksi kun . . . kun tunnet jo kaikki talon tavat ja lehmätkin jo tuntevat sinun, tuota —

LIISA.

(*Iloisesti.*) Herra hallitkoon! — mitä tuo isäntä nyt sanoo? . . . Noo, kyllähän minä talon tavat tunnen ja lehmät kanssa, mutta.

PERÄKORPI.

Mitä sinä siihen sanot?

LIISA.

Niin mitäkö minä sanon? Voi mitä tuo isäntä nyt sanoi, olishan sillä nyt parempiakin kun tällaisia.

PERÄKORPI.

Minkälaisia?

LIISA.

Rikkaampia ja komeampia.

PERÄKORPI.

Sinä kelpaat.

LIISA.

Minäkö?

PERÄKORPI.

Minä olen sinun katsonut parhaaksi.

LIISA.

Minunko?

PERÄKORPI.

Sinun, sinun.

LIISA.

(Käsiänsä nyplien epävarman, vaan samalla tyytyväisen näköisenä.) Voi kumminkin tuota isäntää?

PERÄKORPI.

Noo.

LIISA.

Mitähän Miinakin sanoisi jos te Liisaa hänelle äitipuoleksi . . . Voi juteri hallitkoon, isäntä, en minä uskalla. *(Vaipuvalla epätoivon äänellä:)* Ja Korvalan Juho . . . *(Itkuun pillahaetaen.)* Minä olen niin

halpa ja köyhä, ei-eikä Ju-jumala ole edes ko-komiaa ul-ulkomuotoa an-antanut, y-hyy. (*Peittää kasvojaan esiliinalla.*)

PERÄKORPI.

Älä nyt, Liisa, saakeli tuota . . . älä nyt huuda. Kuultele nyt mitä sanon. Minä olen Juhollen maksanut äitinsä perinnön joka pennin ja Miinalle maksan sen vaikka tänä päivänä. Ei sinun niistä tarvitse välittää. Ja . . . ja tuota, (*lyö kättä polveen*) me laitamme itsemme komeiksi, Liisa!

LIISA.

(*Hymyillen.*) Tuota isäntää! Millä me komeiksi tulemme kun olemme jo niin vanhojakin.

PERÄKORPI.

Vanhoja? (*Hyppää ylös.*) Katso nyt näytänkö minä enää niin vanhalta kun partani ajoin ja . . . ja kun mulle on verkamekko ja verkahousut? (*Näyttelee itseään.*)

LIISA.

(*Katselee hymysuin Peräkorpea.*) Kyllähän ne miehet aina kelpavat vanhastakin, mutta —

PERÄKORPI.

Mutta mitä?

LIISA.

Sitä vain, että ei vaimoväki niin kelpaa, vaikka on mulle ennenkin miestä kosittu.

PERÄKORPI.

Älä joutavia, kun sinä mulle kelpaat, niin sillä hyvä. Ja eikä sun tarvitse pitää emäntävainajan vaat-

teitakaan, sellaisia, vanhan aikaisia, saat laittaa karttuunista ja musliinista. (*Näppiä lyöden.*) Perhana ollen, sinusta tulee niin komea emäntä että... Ja minä laitan itselleni uudet trikoo housut ja mekon ja narusaappaat (*näppiä lyöden*) niin että —. Mutta sanoppa, ketä sinulle on kosittu?

LIISA.

En viitsi sanoa sitä, ja muuten niin, eihän me niin komeasti, vanhat ihmiset?

PERÄKORPI.

Miks'ei?

LIISA.

Alkavat nauraa.

PERÄKORPI.

Nauraa? Ähä hää, kuka rikkaille nauraa!

LIISA.

Minä ole köyhä.

PERÄKORPI.

Vaan kun tulet mun emännäkseni et ole enää köyhä.

LIISA.

Mutta kyllä Miina ja Juho pitävät minua kuitenkin halpana ja katsovat ylön kun minä olen niin köyhä.

PERÄKORPI.

Siitä viis', minähän sinut emännäkseni otan.

LIISA.

Noo, kyllähän se nyt niin on taas, että, vaikka mä sen itse sanon, niin itse minä olen aina luttini pukenut omilla vaatteillani ja joka kevät minä olen tehnyt kolme paitaa ja kahdet puolivillaiset pukuvaatteet.

PERÄKORPI.

(*Kopeloiden piirongilla.*) No älä muuta kun ota pois kihlarahat. Tästä saat nyt vähän aluksi, että sopii laittaa mitä tahdot. (*Tarjoo setelitukkoa.*)

LIISA.

(*Epävarmana.*) Voi rakas isäntä, kyllä minä ottaisin mutta... kyllä minä muuten mutta... en minä oikein tiedä... (*Itkun ja naurun sekaisella äänellä.*) Kyllä minä vissiinkin taidan teitä rakastaa?

PERÄKORPI.

(*Hämillään.*) Rakastaa? (*Kynsii korvallista.*) Tuota, se nyt on sillä tavalla, että kyllä minä ainakin rakastan sinua ja tykkään... Ja kun ei minusta enää kukaan pidä mitään huolta ja kun minäkin tästä vanhenemistani vanhenen niin ajattelin, että jos sinä tulisit tähän emännäksi ja hoitaisit vähän minuakin. (*Liikutettuna.*) Vaan kun sitä tullaan vanhaksi, niin ei enää rakasta omaiset ei vieraat.

LIISA.

Kyllähän minä... Mutta kun on se Miinakin, jos pitää ruveta riitelemään ja —

PERÄKORPI.

Minä olen isäntä meillä! Jos ei Miina ole ihmisten lailla, niin saa mennä tiehensä. Sinä saat avaimet ja emännyyden. Kyllä minä olen jo kärsinytkin. Katso, minkälainen pyhäpaita nytkin on päälläni. *(Ottaa takin päältään ja näyttää paitaa.)*

LIISA.

Monta kertaa olen sanonut Miinalle, että kuinka sinä pidät tuosta isästäsi niin huonon huolen ja paimoistakin on monta kertaa puhuttu.

PERÄKORPI.

Liisa tietää kaikki ja tiedäthän sinä todistaa, etten minä ole kenellekään häjynkurinen?

LIISA.

Joka sen sanoo, se valehtelee.

PERÄKORPI.

Ota nyt tämä kihlaraha, äläkä enää mieti. Sen rakkaudenkin kanssa on usein sillä tavalla, että se on paljasta hölynpölyä.

LIISA.

Niin onkin, eikä se oikein kuuma rakkaus ole ikänä näyttänyt olevan hyvän edellä.

PERÄKORPI.

Eikä sitä vanhanpuolen ihmisiltä sovikaan vaatia niin kuumaa —

LIISA.

Kuumaa ja höyryävää.

PEÄRÄKORPI.

Justiin niin kun sanot, kuumaa ja höyryävää. Tuos on, ota pois nuo rahat.

LIISA.

(Ottaa rahat, niiaa, kiertelee niitä tukulle kädessään ja on vaiti vähän aikaa. Sitten:.) Voi paikkaa kuitenkin! Ettäkö minä olen nyt oikein morsian?

PERÄKORPI.

Morsian sinä olet ja minä olen yrkämies.

LIISA.

Ja minä olen aina ajatellut etten minä ikänä ota miestä... mutta kun tuo isäntä niin tahtoo.

PERÄKORPI.

Etkä sinä kauppaasi tule katumaan. Leipää sulla on nyt kuolinpäivääsi asti kun vaan äijästä pidät huolen.

LIISA.

Parastani tahdon koettaa ja, Jumala tietää, etten minä aijo Miinaltakaan päästä haukatta, (nyyhkien) en ikänä, jos ei vaan hän minulta ensin.

PERÄKORPI.

Niin, mitä joutavia. Mutta eiköhän ole parasta että ilmoitamme aikomuksestamme naapureillekin jo tänä iltana?

LIISA.

Ettäkö tämä nyt sitten ainakin on oikein tosi?

PERÄKORPI.

Saamari tuota, leikkiäkö me tässä laskimme? Laitetaan kahvia vaan ja minä sanon naapurin isännille.

LIISA.

Kuinka te vaan tahdotte. Mutta nyt pitää minun jo mennä, kun kirkosta aletaan tulla. (*Aikoo lähteä.*)

PERÄKORPI.

(*Tarttuen käsivarteen. Hämillään.:*) Tuota, kun sinä nyt kerran olet mun kihlattu morsiameni, niin . . . ha, haa, minä meinaan sinua suudella.

LIISA.

(*Tempautuu irti.*) En minä anna, en vaikka mikä olisi!

PERÄKORPI.

Miks'ei?

LIISA.

Ei? (*Kiirehtien pois.*) Hyvä isä, jos pyhävelli-pata olisi kiehunut maahan!

PERÄKORPI.

(*Mielissään, käsiään hieroen.*) Saamarin siivo ihminen! Mutta olisi se nyt saanut antaa . . . Noo, onhan se parempi näin, vanhokkojen ihmisten kesken. (*Näppiä lyöden.*) Vaan on minussa vielä jällellä entistä likkaa ja kuraassia! Ei sitä vain joka mies 60-ikäisenä noin vaan sieppaa akaksensa parhaassa ijässä olevaa ihmistä . . . Peijakas, kukahan se mahtaa olla, joka häntä on kosinut? Olis hauska tietää kuka sai vasikannahan . . . Kun eivät nyt vaan

nuoremmat alkaisi ryntäilemään, kun kuulevat että minä, vanha mies olen iskenyt. Tosin hän on jo 40 ijässä, mutta jos joku saisi tuon Kylä-Maija ryökäleen asiamieheksensä niin se kiertää enkelinkin. *(Päättävästi:)* Kyllä minun pitää häntä vielä varoittaa. *(Rientää aikeessa mennä ulos.)*

MIINA.

(Tulee ovesa vastaan.)

PERÄKORPI.

(Säpsähtäen.) Kaa, kylläpä sieltä kirkosta nyt oli taas kiirettä kotiin.

MIINA.

(Kummeksien.) Kiirettä? Tottahan saa kotiin tulla milloin tahtoo.

PERÄKORPI.

Noo, tulee nyt sitten. *(Ulos.)*

MIINA.

(Käy katsomassa peiliin.) Mitähän tuo nyt on noin pyntännyt itsensä verka vaatteisiin? Jotain vehkeitä sillä mahtaa olla. Ja nuo ikuisessa ravassa olevat saapaskohjaleensakin oli mustannut noella... *(Peilailee.)* Mutta voi taivas kun minä olen nyt komea, kun tämä röijykin sopii niin hyvin, enkä minä siltä isottele. *(Käsiä yhteen lyöden.)* Jos yksi tietäis, mitä minä nyt ajattelen!... Se on niin pulska poika, se Mäki-Matin Hemppa, ettei koko maailmassa ole yhtään muuta sinnepäinkään!... Ja minä tykkään siitä. — Voi jos joku olisi kuullut... Ai-

nakin viisi kertaa se Hemppa katsoi minua kirkon
käytävän ylitse —

KYLÄ-MAIJA.

(*Kurkistaa peloissaan peräovesta.*) Onko Miina
yksin?

MIINA.

Ka Maija! Yksin minä olen, tulkaa vaan.

KYLÄ-MAIJA.

Päivää kultani. (*Ottaa kiini Miinan molempiin kä-
siin.*) Kuule, mulla on kiirettä . . . Kun ei vaan isäsi
tulisi tänne. (*Nyyhkien.*) Kun se äsken aikoi ru-
veta täällä minua hätyyttämään, kunniallista leskeä.

MIINA.

(*Ihmeissään.*) Hätyyttämään?

KYLÄ-MAIJA.

Niin, mutta herra pelasti oman piikansa, en-
keli seiso sivullani välkkyvän miekan kanssa.

MIINA.

Narraatte nyt, ihan varmaan.

KYLÄ-MAIJA.

Koska minä olen, lapsi, sulle narrannut? Mutta
kuule nyt: Kun minä sitten hetken seisoin tuolla
tallin nurkan takana, näin Liisan tulevan tänne kama-
riin. Minä kohta ajattelin, että ei suinkaan mulla
nyt ole niin kiirettä. Ja mitäs ollakaan, hyvä lapsi,
minä hiplasoin itseni tuonne ikkunan taakse . . . Mutta
voi hyvä lapsi, kun mun polttaa kovin rintojani,

anna, kultani, yksi pikkuinen ryyppy, pikkuruinen vaan.

MIINA.

(Ottaa pullon ja lasin kaapista, kaataa ja tarjoo.)

KYLÄ-MAIJA.

(Ryyppää.) Hoh siunatkoon, kun se jumalan vilja on vanhalle kovin hyvää. *(Osoittaa vatsaansa.)* Tuolla se nyt menee kierrellen joka mutkan ja kipristelee niin makeasti ja mukavasti kun ennen nuoruuden aikana oman kullan laulu. Mutta anna, kullannuppuni, yksi korppu, mä haukkaan tuonne sydänalustaani.

MIINA.

(Antaa korpun.) No mitä te kuulitte tai näitte?

KYLÄ-MAIJA.

(Syö.) Kuule, Liisa oli toista tuntia isäs kanssa täällä kamarissa.

MIINA.

Mitä ne täällä tekivät?

KYLÄ-MAIJA.

Kysy tunnoltas! Kyllä minä tiedän paljonkin, mutta minä en sano, mun tapani ei ole juoruta, vaikka ihmiset niin sanovat... Kuule, onko sulla yhtään makkaroita tuvassa? Anna kultani yksi.

MIINA.

Kyllä minä annan, mutta sanokaa, mitä ne täällä tekivät.

KYLÄ-MAIJA.

Ei ilkiä! Minä olen kunniallinen leski, enkä puhukaan sellaista. Mutta kysy isältäsi ja Liisalta.

MIINA.

Ettehän te vaan narraa? Minä en usko Liisasta mitään pahaa, enkä isästänikään.

KYLÄ-MAIJA.

Jälestäpäinhän näet. Mutta muista mun sanooneeni: Liisasta saat sinä äitipuolen.

MIINA.

Äitipuolen?

KYLÄ-MAIJA.

Niin juuri, pidä silmäsi auki.

MIINA.

Taivas, onkohan tuo nyt totta?

KYLÄ-MAIJA.

Pidä silmäsi auki, sanon minä. Mutt nyt minun täytyy mennä, kultuni, ennen kuin isäsi tulee. Annas nyt, piikuni, se makkara.

MIINA.

(Ottaa piirongin alakaapista makkaran ja antaa.)

KYLÄ-MAIJA.

Kiitos, jäskosthon. Voi kun on korea makkara, niin kuin pakarin rinkeli! *(Panee makkaran nyyttiinsä.)* Hyvästi lapseni. Vielä Maija on se akka, että se toimittaa sulle hyvän miehen, minä lupasin.

sen jo äitivainajallesi kun sinä olit pieni pipara, juokseva mukula. Ja minä en syö sanaani. Mutta kun ei tahdo olla oikein kyllä rikkaita, pulskia ja hyviä ...

MIINA.

Alkää niitä joutavia!

KYLÄ-MAIJA.

Joutavia! Älä huoli, kyllä minä tiedän. Sulle ei ole kyllä hyviä tässä pitäjäässä.

MIINA.

Ei kukaan välitäkään minusta.

KYLÄ-MAIJA.

Ei muuta kuin koko maailma, ihan koko maailma! Kaikki pojat lentävät sun perässäsi niin kun karpäset. Mutta muista mun sanani: älä ota köyhiä, kun rikkaitakin kyllä saat. Hyh ... kun pelästyin! Isäs tulee. Hyvästi lapsi! (*Menee vikkelästi pois.*)

MIINA.

(*Vetää oven kiini.*) Tuon lörpötyksiä ei saisi koskaan uskoa, mutta jotain vehkeitä niillä sentään saattaa olla. (*Miettii, purskahtaa nauramaan.*) Mutta kyllä se nyt olisi todellakin hullua, jos ne yhteen menoa ajattelisivat, Liisa ja isä, Liisakin melkein narrattava ... Ja sellainen äitipuoli ja emäntäkö tässä sitten määräisi? (*Nyrkkiä puiden.*) Ei ikänä! Älä nuolase Liisa, ennen kuin tipahtaa. (*Kävelee ikään kuin sattumalta peilin luo, johon jää katsomaan.*)

Se Kylä-Maija sanoi että kaikki lentävät mun peräsäni. Olenkohan minä nätti? Tykkääköhän Hemppa minusta? Jos se vaan tykkäisi, niin (*tanssien*) tral ... lall ... laa ...

Mutta minäpä kysyn sitä juttua Liisalta ja varjele sitä, jos se tähän äitipuoleksi kurkottelee (*Poisuu sivuovesta.*)

MIINA ja LIISA.

(*Tulevat sisään.*)

MIINA.

Kuule Liisa, mitä vehkeitä sulla on isän kanssa?

LIISA.

Vehkeitä, mitä vehkeitä?

MIINA.

Mitä! Älä kieräile. Kumma että kehtaatkin. Ei pidä nuolaista, ennen kuin tipahtaa. (*Nyrkkiä puiden.*) Siihen on, kuule, vielä pitkä aika, ennen kuin tuollainen tähän emännäksi pääsee.

LIISA.

Älä nyt haukkumaan ala. (*Alkaa itkää.*) Isäsi sitä tahtoo.

MIINA.

Mitä sellaisen tahtomisesta.

LIISA.

Kuka sulle on sanonut?

MIINA.

Sanoi kuka sanoi. Mitä te täällä äsken puhuitte? Syteen taikka Saveen.

LIISA.

Niin mekö?

MIINA.

Te, sinä ja isä.

LIISA.

Älä nyt ole niin tomerana, ei täällä mitään paha puhuttu enkä... minä olisi tahtonut, mutta isäsi se tahtoi.

MIINA.

Sinuako emännäksi?

LIISA.

Niin.

MIINA.

Sinä tietysti lupasit tulla.

LIISA.

Noo, et taitaisi sinäkään kieltää, kun niin rikkaat kosisivat.

MIINA.

Olet sinäkin hölmö. Mitä se isä sanoi?

LIISA.

Se sanoi että... Vaan mitähän tuosta... niin se vaan sanoi, että minä olisin tähän sopiva emännäksi, kun lehmätkin jo hyvin tuntevat mun ja... (Nyyhkien:) Ja kyllä mä sen tiedän sanoa vissiin, etten minä sulle ainakaan olisi ilkeä, niinhän olet ollut tähänkin asti kuin oma lapseni.

MIINA.

Älä nyt Liisa tee itseäsi hullummaksi kuin olet.

LIISA.

(*Itkien.*) Niin mutta kun köyhää katsotaan ylöns joka paikassa, ja vaikka kuinka koettaisi olla mielillä, niin ei koskaan ole hyvä... Jos minä olisin isällesi kieltänyt, olisi pian minut pois ajanut... ja nyt sinä tulet niskaan. (*Itkee.*) Eikä näin puoli vuodessa kukaan piikaakaan tarvitse.

MIINA.

Älä nyt niin huuda.

LIISA.

Tottahan nyt edes itkeä saa, vatsansa täyteen.

MIINA.

Mutta et sinä ainakaan tähän emännäksi pääse.

LIISA.

Kyllähän tässä sitten on maantie edessä. (*Itkien.*) Voi sitä köyhän lasta!

MIINA.

(*Nauraa.*) Ei sinun tarvitse lähteä mihinkään, kyllä sinä piikana tässä saat olla, kun vaan lupaat ettet enää ala äitipuoleksi pyrkiä.

LIISA.

Minä en ole ikänä riitaa haastanut, enkä tahdo tähän tuppautua, vaikka, kun se isäsi puhui päivällä siitä asiasta, niin minä ajattelin että, jos et sinä

olisi vastaan, niin kyllähän tämä mulle hyvä paikka olisi. Enkä minä sitä millään pahalla tarkoittanut.

MIINA.

Sovitaan pois nyt ja sano isälle, ettet sinä huolikaan hänestä. Sanotko?

LIISA.

Noo, jos sinä niin tahdot.

MIINA.

Ettehän te voisi kuitenkaan rakastaakaan toisianne, vanhoja ihmisiä kumpanenkin?

LIISA.

Kyllähän me nyt sentään kohtuudella voimme rakastaa.

MIINA.

(Nauraen.) Kohtuudella?

LIISA.

Niin, mutta olkoon nyt, kun sinä niin tahdot. Minä haen lutista ne sinulle.

MIINA.

Mitkä?

LIISA.

Ne kihlarahat.

MIINA.

Joko hän kihlarahoja antoi?

LIISA.

Antoi hän.

MIINA.

Paljonko?

LIISA.

Kolmekymmentä markkaa.

MIINA.

Vai jo kihlarahoja... Ne saat pitää Liisa, eli anna isälle jos tahdot.

LIISA.

Mitäs minä kenenkään rahoja...

MIINA.

Pidä vaan. Älä anna isälle, kyllä sillä rahaa on. Mutta lupaa nyt, ettet anna hänen enää yli puhua itseäsi.

LIISA.

Kyllähän minä nyt koetan.

MIINA.

Pihaan ajettiin hevosella. Ota nyt Liisa ja siisti vähän tätä kamaria, jos tulee vieraita, minä menen ja pidän heitä ulkona niin kauan. *(Menee.)*

LIISA.

(Siüstien huonetta vähän aikaa äänettömänä.)

Siihen levisi sekin morsianna olo kuin voi lämpimän leivän päältä! Mutta kuka mun käski ruveta kurottelemaan komeain joukkoon... Siivoa sitte vaan huoneita ja tee puhdasta kun rikkaat rypevät ja sulhasia odottavat... Melkeinpä minulta tulee itku... Mutta jos ne antavat minun pitää edes sen kolme-

kymmentä markkaa, niin taitapa sitä Jumala Liisasta huolen pitää tästä lähin niin kun tähänkin asti.
(*Poistuu sivuovesta.*)

JUHO, MIINA ja RIIKA

(*tulevat, Juho nauraen.*)

MIINA.

Alä naura.

JUHO.

Eihän sitä nyt itkemään ainakaan sovi ruveta silloin kun on toivossa saada äitipuolen ja häät.

MIINA.

Käy istumaan Riika. Ei minua paljon naurata, sillä ei se ole vielääkään niin varmaa vaikka asiasta tulisi tosi.

JUHO.

Noo, annahan tulla, kyllähän sinä äitipuolen tarvitset, sellainen harakka.

MIINA.

Itse olet harakka.

JUHO.

Vaan minäpä otan mielellänikin äitipuolen.

MIINA.

Mutta minä en ole päivääkään tässä talossa jos...

RIIKA.

Olet varmaan! Pian sinä vihasi unohdat.

JUHO.

Ja vedät äitipuolen kaulaa ja pyydät anteeksi.

MIINA.

Ei tämän taivahan alla.

RIIKA.

Mutta sitä minäkin ihmettelen että vaari tuohon Liisaan hyvänsä katsoi, olisihan niitä nyt muitakin ollut.

JUHO.

Mitä hulluja! Ne ovat narranneet Miinaa, isä ja Liisa. -

MIINA.

Älä usko, siitä on leikki kaukana.

JUHO.

Taidat sinä olla paha isälle ja palvella häntä huonosti, kun sellaisiin puuhiin ryhtyy.

MIINA.

Mikä paha minä olen ollut?

JUHO.

Tapaa isä valittaa, että sinä olet niin tottelematon ja härkäpäinen.

MIINA.

Narraat.

JUHO.

Joskopahan olisi narria, mutta pelkään vaan että sinussa on ollut suurin syy siihen, että isä akanottoa ajettelee.

MIINA.

(Itkussa suin.) Mennään tuonne ylikamariin, niin saadaan oikein rauhassa puhua.

RIIKA.

Mennään, täällä onkin niin kauhean kuuma.
(Lähtevät sivu ovesta.)

PERÄKORPI, TANAKKALA ja NIERULAINEN
(tulevat sisään peräovesta.)

PERÄKORPI.

Tulkaa, tulkaa vaan sisään miehet, tässä taitaa tulla pienet juhlat.

NIERULAINEN.

Mitä hiivattia täällä nyt sitten juhlitaan? Ethän sinä vaan ole akan touhuihin ruvennut?

PERÄKORPI.

Saat sanoa minulle nyt sen vanhan sananlaskun, että »suden koira vanhanakin.»

NIERULAINEN.

Se on oikein! Akaton mies ei kelpaa mihinkään, sen täytyy lukea mukulain joukkoon. Mutta sano jo kenestä sinä teet emännän?

PERÄKORPI.

No tuota —

TANAKKALA.

Vai olet sinäkin ruvennut hulluttelemaan, vanha, vakava mies. Enpä minä olisi uskonut.

PERÄKORPI.

No tuota. —

NIERULAINEN.

Mitä hulluja se haastelee tämä Tanakkala! Ottaisi itsekkin uuden emännän kun vaan saisi. Mutta siitä ei huoli muut jos Kylä-Maija, ha haa. Jos minulta vaan emäntä kuolis, niin kohta ottaisin uuden.

TANAKKALA.

Jos saisit.

NIERULAINEN.

Saisin minä paremmin kun sinä. Sinä olet sellainen tuppisuu, ettei sinulta tulisi kosituksikaan. Toista se on minun.

PERÄKORPI.

(*Tarjoo sikareja.*) Pankaa savulle, tässä on sikareja.

NIERULAINEN.

Ja oikein provastin sikaria. (*Ottavat ja viritävät sikarit.*)

PERÄKORPI.

Kuka sitä kihlajaisiinsa huonoja sikareita... ei niitä aina vietetä.

NIERULAINEN.

Tosi.

PERÄKORPI.

Istumaan käykää.

TANAKKALA.

Mä vieläkin sanon, että, voi lempo kun olet hullu, vanha, ikäloppu mies.

PERÄKORPI.

Älä sano, ota sinäkin akka.

TANAKKALA.

Hui, hai, niin hulluksi en minä tule!

NIERULAINEN.

Saapa nähdä vaan kun Peräkorpi nyt ensin näyttää hyvää esimerkkiä. Mutta sano jo kuka morsian on?

PERÄKORPI.

Eihän se mitään erinomaisia voi olla näin vanhalle ... Tämä se on vaan, tämä oma piika, Liisa.

TANAKKALA.

Pane nyt järveen! Eihän se ole oikein täysijärkinenkään?

NIERULAINEN.

Soo, vai Liisa. Noo, mitähän ne valikoimalla paranevat. Valikoitsijan käteen jäävät usein luut ja niin sen käy tämän Tanakkalankin.

PERÄKORPI.

Kyllä se minulle kelpaa.

NIERULAINEN.

Hojaa! Ei muoto murkinaksi kelpaa.

PERÄKORPI.

Enkä ole tässä enää minäkään parhaillani.

NIERULAINEN.

Perhanasti sinä oletkin vanhentunut näinä viime vuosina.

PERÄKORPI.

Minäkö?

NIERULAINEN.

Niin. Sinun olisi pitänyt jo ennen ottaa emäntä.

PERÄKORPI.

Sitäpä olen tässä katunut. Mutta enhän minä vieläkään niin kovin vanhalle näytä, näin pyhäpukeissa?

NIERULAINEN.

(Nauraen.) Minä taisin väärin tehdä kun sulhasmiestä vanhaksi sanoin. Mutta totta puhuen, kun minä oikein katson, niin sinä näytätkin nuoremmalta nyt, noin putsattuna.

TANAKKALA.

Anna nyt tuon narrata itseäsi. Ruma sinä olet, sun naamasikin on kun vanha kropsu.

PERÄKORPI.

Niinkö sinä luulet?

TANAKKALA.

Niin ja se on totta puhetta. Sinä, haudan parilla kääkyttelevä äijä, mitä lempoa sinä teet akalla? Siitä saat jokapäiväisen ristin taloosi.

PERÄKORPI.

En minä sitä usko. Liisa on vakava ja nöyryluontoinen ihminen ja talon tavoille jo tottunut.

TANAKKALA.

Usko jos tahdot, perästäpäin sen paremmin tietää.

NIERULAINEN.

Kas kas, se kadehtii, tämä Tanakkala!

TANAKKALA.

Minäkö?

NIERULAINEN.

Ha haa, kun meni punaseksi.

PERÄKORPI.

Katsokoon itsellensä Tanakkalakin akan aikaan. *(Ottaa kaapista pullon ja laseja, kaataa ryyppyä.)* Tulkaa, naapurit, ottamaan ryyppyt suihin.

NIERULAINEN.

Kyllä minun pitää ruveta katselemaan emäntää tälle Tanakkalallekin.

PERÄKORPI, NIERULAINEN, TANAKKALA.

(Ryyppäivät.)

TANAKKALA.

Taitaa olla turha vaiva.

PERÄKORPI.

Ei olekaan, me alamme yhteen puuhaan Nierulaisen kanssa.

TANAKKALA.

Kaksi hyvää.

NIERULAINEN.

Niin onkin. Mulla on suuta ja Peräkorvella verestä kokemusta.

PERÄKORPI.

Meiltä se tapahtuu. Otetaan vielä ryypyt.
(Kaataa.)

TANAKKALA.

Menee päähän.

PERÄKORPI.

Ei se niin vähästä.

NIERULAINEN.

Kyllähän mies pari ryypyyä kestää. (Ryypäävät.)

TANAKKALA.

Vanhanaikaista on jo tämä ryypääminenkin. Olisi vanhoille miehille viisaampaa ruveta raittiiksi, kuin hullutella akanoton puuhissa.

NIERULAINEN.

Siihen en minä pane puumerkkiäni.

TANAKKALA.

Sen minä kyllä uskon, sellaisesta isosta juoposta.

NIERULAINEN.

(Suuttuen.) Isosta juoposta? Olenko minä jollinkin sinun tielläsi maannut?

TANAKKALA.

Taisit suuttua?

NIERULAINEN.

En minä ole suurempi juoppo kuin muutkaan.

PERÄKORPI.

Ettehän nyt riitaa haasta, aika miehet? Sopi-
kaa pois.

NIERULAINEN.

Kelpaa viina Tanakkalallekin.

TANAKKALA.

Noo, kelpaahan se. Mutta monasti olen jo
ajatellut heittää pois koko ryyppäämisen.

NIERULAINEN.

Olisit heittänyt.

TANAKKALA.

Niinpä ei sitä ole tullut tehdyksi. Mutta ol-
koon sillään nyt se juttu. Mitä sanovat sinun lap-
sesi, Peräkorpi?

PERÄKORPI.

Tästäkö akan ottamistouhustani?

TANAKKALA.

Siitä.

PERÄKORPI.

Noo tuota . . . se nyt on sillä tavalla, tuota . . .
En minä ole heidän kanssansa vielä oikein puhu-
nutkaan.

TANAKKALA.

Ja kihlata jo aijot.

PERÄKORPI.

Niin noh, heidän ei tule mitään. Talo on
omani, Miinalle maksan rahat vaikka paikalla, Juho
on saanut osansa.

NIERULAINEN.

Niin, mitä siihen mukulain tulee. Itsellensä tämä vaimon ottaa.

TANAKKALA.

(Päätä ravistaen.) Vaikka kohtakin, mutta kotirauha siinä särkyy.

PERÄKORPI.

Minä olen jo niin kauan saanut olla kaikkea huolen pitoa vailla että... Ei kukaan enää välitä minusta, ei kukaan tottele, niin pidetään minua kuin ruotiäijää... Minä olen niin tuskastunut että... kun vanhalla ijällään pitää olla ja elää kun kerjäläinen, vaika talo on kun linna... Minä olen niin suuttunut päiviini että... akan minä otan, menköön syteen taikka saveen, sen huonommaksi ei minun elämäni taida tulla.

TANAKKALA.

Oletko kauan jo tätä ajatellut?

PERÄKORPI.

Noo, en minä kauan.

NIERULAINEN.

Eikä se pitkistä miettimisistä paranekaan. Mutta asiasta toiseen. Kuinka sinun varsasi on kasvanut, Peräkorpi?

PERÄKORPI.

Kohta on emänsä kokoinen. Lähdetään katsomaan.

NIERULAINEN.

Mennään.

PERÄKORPI.

Pankaa uudet sikarit palamaan.

NIERULAINEN.

Savuaa vielä.

TANAKKALA.

Tämä ei tahdo oikein palaa.

NIERULAINEN.

Et sinä osaa sytyttää. Pure enempi pois päästä, niin savu kulkee paremmin. (*Menevät perä ovesta.*)

MIINA, JUHO ja RIIKA.

(*Tulevat sivu ovesta.*)

MIINA.

Täällä on pullo pöydällä. Varmaankin ne alkavat ryypätä.

JUHO.

Kun ei vaan vaarilla olisi aikomus jo tänä iltana juoda kihlajaisia?

MIINA.

Jos hän kertoo aikeistaan noille miehille, niin Nierulainen sen juoksettaa heti ympäri maailman!

JUHO.

Totta puhuen minä vähän pelkään, että tässä on kierroksessa jotain. Saapa nähdä luopuuko Liisa niinkään vähällä toiveistaan.

MIINA.

Ettäkö hän narraisi minulle?

RIIKA.

En minä usko että Liisa osaisi yhtään kierrellä.

JUHO.

Minä menen puhuttelemaan isää kahteen käteeseen, ennen kuin se ehtii enempää ryypätä. Peijakkaan äijä, kun tässä alkaa hullutella. (*Menee.*)

RIIKA.

(*Siirtää tuolinsa Miinaa vastapäätä, ottaa lämpimästi käsistä kiini.*) Voi Miina kun minun on paha olla!

MIINA.

Mitä varten?

RIIKA.

Eikö sinun ole?

MIINA.

Noo, mutta eihän se sinuun koske niinkään paljoa.

RIIKA.

Niin, mutta mitä varten pitää lasten ja isän välisuhde olla sellainen? Miksi et sinä Miina rakasta isääsi?

MIINA.

Hyvä ihminen . . . (*Itkuun pillahtaen.*) Kun hän on niin ilkeä ja aina härnää ja . . .

Syteen taikka saveen.

RIIKA.

Isäsi on vanha, mutta ilkeä ei hän ole... Minulla on ollut isä ja isäpuoli, (*liikutettuna*) ja minä tiedän minkälaista on ilkeys.

MIINA.

Kyllähän minäkin...

RIIKA.

Mutta sinussa on vikaa itsessä.

MIINA.

Niin onkin!

RIIKA.

Ja sinun pitää pyytää isältäsi anteeksi, niin hän leppyi kohta.

MIINA.

Nytkö?

RIIKA.

Nyt ja usein jälestäpäinkin. Rehellinen, lapsellinen nöyryminen vanhempain ihmisten edessä, voi, sinä et usko, miten hyvää se tekee nuorelle sydämmelle!

MIINA.

Kyllä minä uskon, mutta kun ei isä koskaan neuvo minua, eikä kukaan ole neuvonut, isäkin pisteleee ja haukkuu vaan.

RIIKA.

Sen uskon, mutta ole sittenkin nöyrä ja tottele häntä.

MIINA.

Ne tulevat nyt, mennään tupaan, Riika. (*Nousevat, panevat kädet toistensa vyötösille.*)

RIIKA.

Minun äitini sanantapa on aina, että lapsen nöyryys on alkutie elämän onneen. (*Innostuneena.*)
Ja . . . ja kuule, etkö sinäkin pidä minun äidistäni?

MIINA.

(*Liikutettuna.*) Mutta sellaista äitiä kuin sinulla, ei olekaan kuin yhdellä tuhannesta. (*Menevät sivuovesta.*)

TANAKKALA ja NIERULAINEN.

(*Tulevat peräovesta.*)

NIERULAINEN.

Taisi poika ottaa isänsä kovalle.

TANAKKALA.

Meidän taitaisi olla viisainta lähteä tiehemme.

NIERULAINEN.

Mitä varten, kun on kerran käsketty, niin juodaan nyt nämä kemut. Ei näitä enää toiste tule.

TANAKKALA.

Täällä on ilkeä olla . . . Saisi sovitella asiansa omain mukulainsa kanssa.

NIERULAINEN.

Älä joutavia ujostele. Ja ollaanhan tässä nyt niin tuttuja, että saadaan vähän naapurille nauraakin, jos naurun asiaa tulee.

JUHO.

(Tulee peräovesta.) Siellä on hyvä ilma.

NIERULAINEN.

Kovin hyvä ilma. Oletpa sinäkin tännepäin kulkeutunut.

JUHO.

Lähdimme Riikan kanssa ajelemaan.

NIERULAINEN.

Se on oikein, ajelkaa niin kauan kun eivät lapset peräänne paru.

RIIKA ja MIINA.

(Tulevat sivuovesta.)

NIERULAINEN.

Tuollapa tulee se nuori emäntä. *(Menee Riikkaa kättelemään.)* Päivää. Minä täällä Juholle sanon, että ajelkaa niin kauan kun eivät mukulat peräänne paru.

RIIKA.

(Niijaa Tanakkalalle.) Hyvää päivää.

TANAKKALA.

Päivää.

PERÄKORPI.

(Tulee sivuovesta, astuu pahantuulen näköisenä näyttämön etualalle. Raapii korvallistaan. Syrjään.)

Saamari!

(Keskustelu ei enää ota sujuakseen. Kaikki, paitsi Peräkorpi, istuutuvat, joku ryähtelee. Äänettömyyttä.)

PERÄKORPI.

(Syrjään.) Saamari tuota...

NIERULAINEN.

Mitä sinä nyt, Peräkorpi, niin seisoskelet ja kyräilet?

PERÄKORPI.

No tuota... en minä mitään... Pankaa siitä uudet sikarit palamaan.

TANAKKALA.

(Nousee ja astuu peräovelle.) Tule tänne, Peräkorpi. *(Ulos.)*

PERÄKORPI.

(Seuraa.)

NIERULAINEN.

Sillä ukolla näyttää olevan niin kun kivun asiat.

JUHO.

Siltä se näyttää.

NIERULAINEN.

Mikä äijän päähän lie mennyt? Ei tässä ole vielä ryyppätykään paljoa.

JUHO.

Te vanhat miehet, te ryyppäättekin vielä.

NIERULAINEN.

Joo, kuollen koira tapansa heittää, mutta ei paha koira kuoltuansakaan.

PERÄKORPI ja TANAKKALA.

(*Tulevat. Peräkorpi istuu pöydän luo, käsi poskella. Äänettömyyttä.*)

NIERULAINEN.

Noo, Peräkorpi, mitä sinä nyt murehdit? (*Nauraen.*) Ota vaan itsellesi emäntä ilman epäilemättä. Eivät taida vielä nämä nuoret tietääkään, että isänne meinaa —

PERÄKORPI.

Ole vaiti!

NIERULAINEN.

Vaiti? No puhu itse, kun tässä istutaan suutukossa aivan kuin hautajaisissa.

PERÄKORPI.

Ei siitä taida tullakaan mitään.

NIERULAINEN.

Soo, joko se nyt sillä lailla on?

PERÄKORPI.

Sillä tavalla se taitaa olla.

TANAKKALA.

Se on useinkin lasten vika kun vanhat äijät tuolla ijällä alkavat akanottoa puuhata.

PERÄKORPI.

(*Innokkaasti.*) Niin onkin! Sen sinä sanoit oikein.

NIERULAINEN.

Ky-yllä ne muutenki.

MIINA.

Itsestänsä rupeevat hulluttelemaan.

TANAKKALA.

(*Miinaan kääntyen.*) Taitanut on tähänkin olla vaan sinun vikasi.

MIINA.

Minunko?

TANAKKALA.

Sinun. Olet varmaankin pitänyt isästäsi hyvin huonoa huolta ja aivan vaan itseäsi hoitanut.

MIINA.

Kyllä hänestä huolta pidetty on, mutta eihän sitä, vanhaa miestä tarvitse hoitaa kuin pikku lasta.

PERÄKORPI.

Pikku lasta! olenko minä pyytänyt?

TANAKKALA.

Minä en tiedä, vaan tapa yleisesti on sellainen, etteivät tyttäret välitä mitään isäinsä vaatteistakaan ennen kuin viimeinen paita repaleina päältä putoaa.

MIINA.

Paita?

TANAKKALA.

(*Naureskellen.*) Niin, paita.

MIINA.

Onko isä sellaisia puhunut?

PERÄKORPI.

Ei...

TANAKKALA.

Ei ole puhunut, vaikka syytä kyllä taitaisi olla.

PERÄKORPI.

(*Nousee. Puhuu pakoitettulla äänellä.*) Se nyt oli sellaista että . . . kun minä tässä olen tullut vuosi vuodelta Miinankin silmissä hylyksi, niin minä ajattelin, että, jos ottaisi itsellensä jonkullaisen emännän, sellaisen kun saa . . . Saateipa vanhoilla ole enää valikoiman varaa . . . Meinasin että se sitten edes vähän pitäisi minusta huolta kun vanhenen.

NIERULAINEN.

Kyllä se oikea meininki oli. Ja kohtahan sen Miinankin tie vie nuorempain miesten paitojen paikkuriksi.

TANAKKALA.

Ole vaiti!

NIERULAINEN.

Vaiti?

PERÄKORPI.

Ei suinkaan se Liisa komea ole, eikä korkeata sukua, eikä rikas, mutta mitäpä niistäkään on hyötyä, jos ei ole sopua ja rauhaa.

NIERULAINEN.

Niin juuri.

PERÄKORPI.

(*Liikutettuna.*) Kun Miina voisikin minua vähän paremmin kärsiä ja pitäisi vähänkin parempaa huolta tarpeistani, niin en suinkaan minä tällaisia olisi ruvennut ajattelemaankaan, vanhalla ijälläni.

TANAKKALA.

Älä nyt tyttöä yksin syyttele, itsepä olet hänet kasvattanut.

PERÄKORPI.

Niin olenkin, mutta . . .

TANAKKALA.

Eikä kukaan järkevä ihminen saata sanoa tätä sinun naimapuuhaasi muuksi kuin hulluudeksi. Saatpa nähdä, että ennen pitkää kiität meitä siitä, että estämme sinua sitä tekemästä. Liisa on kyllä hyvä piika ja osaa hoitaa karjaa ja hänen köyhyytensä ei ole mikään vika. Mutta kun itsekin ehdit asiata oikein ajatella, niin tulet kyllä ymmärtämään, ettei hän sinulle vaimoksi sovi eikä kelpaa täyttämään sinun emäntävainajasi paikkaa.

PERÄKORPI.

(Mietteisään pääätä vääntäen.) Taidat olla oikeassa.

TANAKKALA.

Kun te vaan Miinan kanssa teette keskinäisen kotirauhan, sovitte kahden puolen ja lakkaatte hammastamasta ja rupeette rakastamaan toisianne niin kuin kristittyjen tulee ja sopii, niin teidän on parhain olla niin kuin nyt olette.

MIINA.

(Itkien.) Antakaa anteeksi isä.

PERÄKORPI.

Mitä se oli? Miinako anteeksi pyytää?

RIIKA.

(Miinalle syrjässä, työntäen häntä isänsä luo.)
Mene ja ota isäsi kaulaan.

MIINA.

(Menee itkien isänsä luo ja panee käsivartensa hänen kaulaansa.) Jos isä antaa anteeksi, niin minä koetan tulla paremmaksi.

PERÄKORPI.

(Liikutettuna.) Jumala siunatkoon.

JUHO.

Kyllä isällä on myöskin syytä pyytää anteeksi Miinalta.

PERÄKORPI.

(Liikutettuna.) On poikani, se on totta! Kirouksella minä olen teitä molempia monta sataa kertaa opettanut ja monta kertaa on minun omatuntoni jo ennen siitä soimannut. Antakaa anteeksi, lapset. Minä olen paatunut ihminen.

MIINA.

En minä mitään tahdo muistella.

JUHO.

Minä en syytä isää, Miinan puolesta vaan sanoin.

RIIKA.

Mutta me nuoret, tehdään nyt oikein pyhä lupaus, että me yhdessä panemme kaikki voimamme liikkeelle, sulostuttaaksemme isän vanhuuden päiviä.

MIINA ja JUHO.

Tehdään!

PERÄKORPI.

(Pyyhkien takin helmalla silmiään.) Minua hävettää teidän edessänne. Kun Jumala oliskin sallinut äitinne elää, en minäkään olisi joutunut tällaisiin hullutuksiin.

JUHO.

Ja nyt itkut pois. Miina laittakoon tässä hyvät kahvikestit.

PERÄKORPI.

Niin todella. Mene Miina.

RIIKA.

Tuo Liisa tänne kahville muitten joukkoon. Ei hän ole mitään häpeäntöitä tehnyt.

MIINA.

Todellakin! Minä tuon.

PERÄKORPI.

Ei yhtään häpeäntöitä, sen uskallan vanhoa. Liisa on siivo ihminen ja talomme vanha, uskollinen palvelija. Ja jos ei teillä ole mitään sitä vastaan, niin panen hänelle tämän päivän muistoksi satamarkkaa säästöpankkiin.

MIINA.

Pankkaa vaan!

JUHO.

Kyllä minun puolestani.

RIIKA.

Se on oikein, kyllä Liisa on sen monin kerroin ansainnut.

TANAKKALA.

Minun, joka tässä olen tahtomattani joutunut näiden tapausten todistajaksi, täytyy, vaikka ei tapani ole imarrella, sanoa, että paljon minä olen nähnyt huonompia ihmisiä.

PERÄKORPI.

No noh, ihmisiä tässä ollaan kaikin, Jumala paratkoon.

NIERULAINEN.

Sanoit minun sanani, Tanakkala. Minä pidän noista nuorista, vaikka eivät antaneetkaan isänsä emäntää ottaa.

PERÄKORPI.

Se taisi olla vaan sen parempi, naapuri.

RIIKA.

Ja nyt, kun nämät vanhat meitä nuoria näin kiittelevät, niin meidän asiamme on muistaa äsken tekemämme lupaus: teossa ja toimessa näyttää, että vielä vuosien päästä tuon tunnustuksen ansaitsemme.

MIINA.

(*Syleillen Riikaa.*) Auta, Riika, sinäkin minua pitämään lupautani Jumalan avulla.

Esirippu.

ALKION teokset:

Eeva. Hinta 2: 25 p.

Aikamme kuvia I, II ja III.

Hinta à 1: 25 p.

Mennyt. Hinta 2: 25 p.

Puukkojunkkarit. Kuvauksia
nyrkkivallan ajoilta. Kuvilla va-
rustettu. Hinta 3: 60, koruk.
4: 25 p.

Murtavia voimia. Kuvauksia
katovuoden 1867 ajoilta. Hinta
3: 60, koruk. 4: 25 p.

**Kansan nuorison sivistys-
tarve ja nuorisoseura-
liike.** Hinta 65 p.

Syteen taikka saveen. Hu-
vinäytelmä I:ssä näytöksessä. Hin-
ta 85 p.

Werner Söderström.

Werner Söderströmin kustannuksella ovat ilmestyneet

Maila Talvion teokset:

Haapaniemen keinu.

Hinta 1: 50 p.

Nähtyä ja tunnettua.

Hinta 2: 75 p.

»Maila Talvion kirjoitustapa on kuvailevaa ja erittäin vilkasta, — — hienoa ja taiteellista — — minua on hämmästyttänyt tekijän tarkka havaintokyky sekä ihmissydämen että luonnon moninaisille vivahduksille elävä myötätuntoisuus ja värikäs kuvailutapa.» (Pohj.)

❁ ❁ Aili. ❁ ❁

Hinta 2: 75 p.

»Maila Talvion uusi kirja on lämmin kirja, kirjoitettu lämpimästä sydäimestä ja lämpimällä kädellä.»

(Juhani Aho Päivälehdessä.)

»— — sangen herttaisesti kirjoitettu ja epäilemättä miellyttää suuresti nuoria tyttöjä.» (Hämeen Sanomat.)

Kaksi rakkautta.

Hinta 2: 75 p.

»— — Kaksi rakkautta» on kirja, johon kannattaa tutustua. Sen tekijä on tällä teoksellaan osottanut olevansa kohonamassa etevimpien kirjailijaimme verroille — —».

(Uusi Suometar.)

❁ ❁ Suomesta pois. ❁ ❁

Kuvaus keväältä 1899.

Näytelmä kahdessa näytöksessä. Hintaa 60 p.

Leo Tolstoin teoksia

on suomeksi ilmestynyt *Werner Söderströmin* kustannuksella:

Isäntä ja renki.

Suomentanut Martti Wuori. 58 siv., hinta vain 35 p.

Kuvaelmia

Sevastopolin piirityksestä.

Suomennos. Hinta 1: 50 p.

Kertomuksia I.

Suomennos. Hinta vain 65 p.

Kertomuksia II.

Suomennos. Hinta vain 65 p.

Luonnosta ja elämästä.

Valittu kokoelma satuja ja kertomuksia lapsille.

Suomennos. Hinta sid. 85 p.

Mitä on taide?

Tekijän luvalla suomentanut Jalmari A. Hinta 2: 75 p.

Ylösousemus.

Romaani. 1 osa, 2 mk.

Tekijän luvalla suomentanut Jalmari Aalberg.

Seuraavien osien painamista jatketaan.

Werner Söderström'in kustannuksella ilmestyy

C. Georg Starbäck'in

HISTORIALLISTIA ROMAANEJA.

Romaanisarja, joka kotimaassaan on tavattoman laajalle levinnyt, on meilläkin jo saanut ilahuttavan paljon lukijoita. Se käsittää seuraavat neljä teosta:

ENGELBREKT ENGELBREKTINPOIKA,
KULTAINEN KAULAKETJU, ○ ○ ○ ○
KUNINKAAN KRUUNU ja ○ ○ ○ ○ ○
TESTAMENTTI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

Engelbrekt on jo täydellisenä ilmestynyt. **Kultaisen kaulaketjun** loppuvihot valmistuivat äskettäin. — Sarja käsittää yhteensä noin 45 vihkoa (kussakin 64 sivua) à 55 penniä.

Suomalaista painosta kaunistaa kokonaista

400 Jenny Nyströmin piirtämää hienoa kuvaa, jotka historiallisesti tarkkoja ollen puolestaan myöskin valaisevat kuvattua aikaa ja henkilöitä.

Romaanisarjaa ovat suomennettavaksi suosittaneet sekä **Suomalaisen Kirjallisuuden Seura** että **Suomen Naisyhdistys**. Se tarjoaa mitä parasta lukemista kaikille, nuorille ja vanhoille.

Uusia tilauksia koko sarjalle vastaanottavat edelleen maamme kirjakauppiat ja asiamieheni maaseudulla. Porvoossa marraskuulla 1899.

Werner Söderström.

*Werner Söderströmin kustannuksella
ovat ilmestyneet*

ALKION teokset:

Eeva. Hinta 2: 25 p.

Aikamme kuvia I, II ja III.
Hinta à 1: 25 p.

Mennyt. Hinta 2: 25 p.

Puukkojunkkarit. Kuvauksia
nyrkkevällän ajoilta. Kuvilla va-
rustettu. Hinta 3: 60, koruk.
4: 25 p.

Murtavia voimia. Kuvauksia
katovuoden 1867 ajoilta. Hinta
3: 60, koruk. 4: 25 p.

***Kansan nuorison sivistys-
tarve ja nuorisoseura-
liike.*** Hinta 65 p.

Werner Söderström.